

Buruk Mutluluk

– SeyitAhmetUzun · 05 Aralık 2011

Düğün telaşı yüreğindeki titreyişleri hızlandırıyordu. Sabahtan beri bir koşturmacadır almış başını gidiyordu.

Aslında alışkın olması gerekiyordu ama her düğün yeni bir başlangıçtır hayatın gizemlerine.

İşte bunun için birinci düğünün üzerinden uzun yıllar geçmesinden veya yeni bir gizemin kapısının eşliğinde olmasından dolayı heyecanın ayak sesleri yüreğinin kapısında duyulmuştu.

Alışveriş, fotoğraf derken kuaför ve nihayet beklenen saat gelmişti.

Misafirler kendilerini bekliyordu.

Kız tarafı, erkek tarafı derken konu komşu ve akrabalar duyulan heyecana ortak olarak mutluluğun kürekleri olarak yeni evlileri düğün sandalına bindirerek hayat deryasında baş başa bırakıyorlardı.

İlk gece kürekler deryanın kollarında kalınca yeni evliler de birbirinin kollarında hayatı kucaklamaya hazırlanıyorlardı.

İlk evliliği geldi o sırada gözlerinin önüne...

Çocukları ve akrabaları...

Hem de birinci dereceden yakınlarının resimleri bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti.

Acaba ilk boşanan kendileri miydi ki bu kadar acı bir reçete yazılmıştı kendisine.

Bir de karşı tarafın gözüyle bakıyordu; boşanmak güzel bir şey miydi ki kendisine güzel bir karşılık verilsin?

Yanlış neredeydi?

Evli birinin başka birisini sevmesinde mi yoksa bırakılan eşin akraba olmasında mı?

Boşanmak mı kötüydü yoksa ne adına olursa olsun toplumun kınamasından korkarak cehenneme dönüşmüş birlikteliğin ateşinde yanmaya devam etmek mi?

Yasta olan babası ve kızgınlığı gözlerinden okunan annesi ve kız kardeşleri geldi aklına.

Önemsemeli miydi?

Yoksa bulduğunu düşündüğü mutlu bir hayatın kollarında saadeti doyasıya yaşamalı mıydı?

Yanında olan insanlara teşekkür bir tebessüm naifliğinde dudaklarında süzüldü.

Olmayanlara ise selam sözcüğüyle bir gülün duruşundaki samimiyeti gönlerdi.

Nefret cehennemin odunu olarak insanların geleceklerini ateşlerin dumanları arasında karanlığa mahkûm ediyordu.

Acıya ve isli bir dünyaya mahkûm olmak istemiyordu.

Ama en mutlu olduğunu düşündüğü gününde yalnızdı.

Kimseler yoktu yanı başında.

Evet, teşekkür etmelerini beklemiyor, ancak nefretin aysberglerini de estirmelerinden dolayı üşüyordu.

Bir yanda düğün dernek diğer yanda yas...

Aynı nehirin iki yanındaki farklı mevsimler gibiydi.

Bir tarafında bahar yaşanırken diğeri yanında kış olanca soğukluğuyla kendisini hissettiriyordu.

Gelinliğin beyazlığı bir martının kanatları gibi kendisini alarak gökyüzünün beyaz bulutların üstüne çıkardı.

Mutluluk okunuyordu yeni evlilerin gözlerinden.

Birden bembeyaz bulutların içinden birkaç tane güvercin çıkıverdi.

Martılar maviliğin derinliğinde kanatlarını açarak güvercinlere sıcak bir yuvanın ipuçlarını verdiler.

Hayat hep istenilen güzellikte gitmiyordu. Martılar sevinçle birbirine kenetlenmişken bir çaylağın pençesiyle kana bulanarak yere düşerler.